

Πονάω από τη μία για τα δικά μου αμαρτήματα και από την άλλη πονάω για κάθε νέο, για κάθε νέα, για κάθε ψυχή που ζει χωρίς Θεό. Γι' αυτό σκεφτόμουν με ποιον τρόπο θα μπορούσα να προσεγγίσω τους νέους, να τους μιλήσω για τα λίγα βιώματα, κατά τα τρία τελευταία χρόνια που προσπάθησα να στρέψω τη ζωή μου περισσότερο στον Θεό.

Ποια συζήτηση όμως να γίνει, ποιος διάλογος, και με ποιες βάσεις, σε μια κοινωνία απαξίωσης, σε μια κοινωνία που τέτοιου είδους συζητήσεις μας φαίνονται βαρετές. Σε μια κοινωνία που ντρεπόμαστε να αναφέρουμε ακόμα και τη λέξη Θεός.

Φτάσαμε λοιπόν στις μέρες μας να υποστηρίζουμε όχι ότι ο Θεός έφτιαξε τον άνθρωπο, αλλά ότι ο άνθρωπος δημιούργησε τον Θεό. Ή ότι ο Θεός υπάρχει αλλά ο άνθρωπος δεν τον χρειάζεται. Ή ότι ο Θεός υπάρχει αλλά είναι περιορισμένος στα όρια του ναού.

Άραγε τι να μας χρειάζεται ο Θεός από τη στιγμή που έχουμε φαγητό στο ψυγείο, καλοπέραση και άνεση. Έχοντας διαποτιστεί και εμείς από τη φιλοσοφία «φάγωμεν, πλώμεν, αύριο γάρ αποθνήσκωμεν», απαξιώσαμε τις αρετές, το διαδίκτυο γέμισε από ανηθικότητα, από αισχροσύνη, βωμολοχίες, η πορνογραφία όλο και αυξάνει, χωρίς να σέβονται ούτε αυτά τα παιδιά. Η τηλεόραση και οι εφημερίδες το ίδιο και σε όλα αυτά κανείς δεν διαμαρτύρεται, κανείς δεν αντιστέκεται στην αδικία, στην αμαρτία. Γιατί;

Όλα αυτά δείχνουν ότι έχουμε έλλειψη αγάπης και ήθους. Γιατί λοιπόν υπάρχουν πολλοί που προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους και τους άλλους ότι είναι καλοί, ταπεινοί, ελεήμονες, πράοι και στην ουσία να απέχουν από όλα αυτά; Γιατί γενικότερα να αρκούμαστε στο τι φαινόμενα και όχι στο τι πραγματικά είμαστε;

Βέβαια αυτός ο διάλογος με τον εαυτό μας δεν μας αρέσει καθόλου. Αλλά ποιο το νόημα να

λεγόμαστε άνθρωποι από τη στιγμή που δεν θέλουμε, δεν προσπαθούμε ή και δεν ανεχόμαστε την διόρθωση μας. Στην ουσία ερχόμαστε αντιμέτωποι με τον εγωισμό μας. Στο ότι έχουμε εγωισμό αυτό φαίνεται όταν ρίξουμε μια βαθύτερη ματιά στον εαυτό μας.

Βλέποντας λοιπόν κάτι καλό στον εαυτό μας, επιθυμούμε να το κάνουμε εμφανές ή να υπερηφανευτούμε γι' αυτό μπροστά σε άλλους. Θεωρούμε τα προτερήματά μας ως αποτέλεσμα της δικής μας δυνάμεως. Θεωρούμε τον εαυτό μας ή ανώτερο από τους άλλους ή τουλάχιστον όχι κατώτερό τους. Τα σφάλματά μας προσπαθούμε να τα δικαιολογήσουμε. Θυμώνουμε με όσους δεν δείχνουν εκτίμηση προς το πρόσωπό μας και πιστεύουμε ότι είναι άνθρωποι που δεν μπορούν να εκτιμήσουν την αξία του άλλου.

Πριν καιρό είχα την απορία από πού να προέρχεται ο εγωισμός. Ο Θεός λοιπόν για να προτρέψει τον άνθρωπο να σωθεί του έβαλε αυτήν την καλή αγάπη για τον εαυτό του. Υπάρχει μια εκτίμηση ως ένα επίπεδο, και μια υγιής αγάπη για τον εαυτό μας. Δεν είναι ο άνθρωπος φτιαγμένος για να μισεί τον εαυτό του.

Αναλυτικότερα η φιλαυτία αυτή, ο ναρκισσισμός μπορεί να είναι υγιής, όταν ο άνθρωπος θεωρεί ότι έλαβε αυτό το δώρο από τον θεό και όταν θεωρεί ότι μαζί με τους άλλους το μορφαίνει και το ολοκληρώνει. Όμως μπορεί να είναι άρρωστος ο ναρκισσισμός, όταν λατρεύει τον εαυτό του με έναν τρόπο αποκλειστικό και ξεχνάει αυτόν που του τον έδωσε τον εαυτό αυτό, τον θεό, τους γονείς, τους άλλους ανθρώπους και στην συνέχεια κλείνεται στην λατρεία του «εαυτού».

Σ' αυτό το στάδιο ο άνθρωπος γίνεται αντικείμενο της λατρείας του. Από την απλή εξωτερική εμφάνιση, μέχρι το κοινωνικό στάτους, ή την λατρεία της εξουσίας. Και αυτού του είδους η αυτολατρεία είναι η κατ' εξοχήν πνευματική πτώση του ανθρώπου. Γιατί αυτή η φιλαρέσκεια αποκλείει τον άνθρωπο από την φιλαδελφία και εδώ είναι πλέον που έχουμε να κάνουμε με την κόλαση που στην ουσία της είναι η έλλειψη κοινωνίας και αγάπης με τους άλλους. Όπως έλεγε και ο Σάτρ την συγκλονιστική φράση «Ο άλλος είναι η κόλασή μου»

Και φτάνω στο σημείο να ρωτήσω:

Νιώθουμε από κάποιον άνθρωπο ανιδιοτελή, πραγματική αγάπη; ή σαφέστερα τολμώ να θέσω το ερώτημα: Εμείς αγαπάμε κάποιον ανιδιοτελώς χωρίς να περιμένουμε ανταπόδοση;

Η τι θέση έχει αυτή η αγάπη που έχουμε, με την αγάπη σαν καρπό του Αγίου Πνεύματος, αγάπη εκδηλώνεται και στον εχθρό. Είδες ύψος φιλοσοφίας;

Αλλά για να αγαπήσουμε τους ανθρώπους που είναι ατελείς και με ελαττώματα πρέπει πρώτα να αγαπήσουμε τον Θεό που είναι τέλειος. Και για να τον αγαπήσουμε πρέπει να τον γνωρίσουμε.

Πολλοί από μας στην θέση του Θεού βάζουμε ένα δικό μας Θεό. Έναν θεό δικτάτορα, ένα θεό δικαστή τιμωρό. Άλλοι στην θέση του Θεού βάζουμε έννοιες ή ιδέες όπως την δικαιοσύνη, την ειρήνη, την αλληλεγγύη. Στην θέση του θεού βάζουμε κάποιον συνάνθρωπο μας (ίνδαλμα) ή και τον ίδιο μας τον εαυτό. Όλα αυτά δεν είναι ο θεός αλλά υποκατάστατά του. Για να γίνω πιο σαφής είδωλα. Κι' αυτό γιατί όλοι έχουμε την ανάγκη να πιστεύουμε κάπου, Αν δεν πιστεύουμε στην εκκλησία τότε πιστεύουμε στο κόμμα, στην αίρεση, στο χρήμα, στην ηδονή, στην δόξα. Γι' αυτό πρέπει να κοιτάξουμε μέσα μας αν υπάρχει, όχι ο Θεός σαν έννοια αλλά ο Θεός σαν πρόσωπο, ο Χριστός.

Το ποιος είναι ο Χριστός θα το καταλάβουμε αν γίνουμε συνειδητά μέλη της Εκκλησίας Του και συνδεθούμε με τα Μυστήριά. Την θεία Ευχαριστία, την εξομολόγηση. Τότε θα δούμε πραγματική χαρά. Γιατί όλοι την χαρά αναζητούμε.

Ερευνήστε και δείτε. Δείτε τους ανθρώπους που ενώ τα έχουν όλα, μια ζωή με απολαύσεις, αισθάνονται κενό και από την άλλη όψη, κάποια γεροντάκια στο Αγ. Όρος που δεν έχουν τίποτα, αλλά ωστόσο δεν πάζ για να τους δώσεις παρηγοριά, αλλά αντιθέτως και παραδόξως σου δίνουν αυτοί κουράγιο.

Δυο δρόμοι λοιπόν υπάρχουν, καθώς το είπε ο Χριστός. Ο ένας πλατύς που οδηγεί στην απώλεια και ο άλλος στενός που οδηγεί στην ζωή. «Εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η ζωή.» Και όχι απλά ζωή, αλλά ζωή χαρισάμενη. Και συναντώ πολλά παιδιά καθώς και νέους και μεγάλους χωρίς όρεξη για ζωή, σακατεμένους, προσπαθώντας να βρουν διεξόδους στους ψυχολόγους, στα ψυχοφάρμακα, στο ποτό, στα ναρκωτικά. Γιατί ο φιλάργυρος αναζητά όλο και περισσότερα χρήματα, και ο φιλόδοξος όλο και περισσότερη δόξα, το ίδιο και ο φιλήδονος, όλο και περισσότερη ηδονή. Οι άνθρωποι δηλαδή μένουν ανικανοποίητοι, όσο βάζουν τέτοιου είδους στόχους.

Σκοπός μου ήταν όχι να σας πείσω η να σας γράψω ένα ρητορικό κείμενο αλλά να σας μεταφέρω ένα δικό μου βίωμα, μια δική μου μαρτυρία. Ευχή μου είναι, όχι να πάμε στον ναό τυπικά αλλά ο καθένας μας να νιώσει σαν παιδί του Θεού, γιατί όλοι μας τον έχουμε Πατέρα. Να γονατίσουμε και κάθε φορά στην προσευχή μας να δινόμαστε στον Θεό. Να έχουμε ζήλο με επίγνωση, ακολουθώντας τα βήματα των αγίων, των δικαίων, των οσίων και των μαρτύρων της ορθόδοξης εκκλησίας.

Ζούμε σε έσχατους καιρούς αλλά ο Χριστός μας προτρέπει: Εφ' όσον θα είστε μέσα στον κόσμο θα έχετε θλίψεις. Αλλά να έχετε θάρρος εγώ νίκησα τον κόσμο και εξασφάλισα και σε σας τον θρίαμβο και την δόξα.

Σε Αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνες.

ΑΜΗΝ

Ο Θεός να σας χαρτώνει.

Ο ευτελέστατος και ελάχιστος όλων

Αναγνώστου Κωνσταντίνος